Год. I. Варна, Сѫббота, 30 Май 1892 г. Брой 47

ЦѢНИ.

За абонирание на вѣстника:

За година . . . . . 10 л.
„ 6 мѣсеца . . . . 5 л.
„ въ странство за година 15 л.
„ старъ брой . . . 50 ст.

За обявленията:

1) Въ единъ стълбъ:
На 4 стр. за цицер. редъ 20 ст.
„ 1 стр. „ „ „ 1 л.—
„ другитѣ стр. „ — 50 ст.

2) Въ два стълба:
На 4 стр. за цицер. редъ—50 ст.
„ 1 „ „ „ „ 3 л.

За срочни (шестмѣсечни или годишни) обявления се правятъ важни отстѫпки.

АБОНАМЕНТЪТЪ ВЪ ПРѢДПЛАТА

Записваньето на новъ абонатъ става всѣкога отъ началото на текущето шестимѣсечие.

Единъ брой 20 ст.

ЧЕРНО МОРЕ

СЕДМИЧЕНЪ ВѢСТНИКЪ

„Всичкитѣ права на свободата сѫ основани на правдата; за туй първата длъжность на свободата е да защищава правдата“.

АДРЕССЪ:

За писма статии и ржкописи:
До Редакцията.
За пари (въ бонове и записи)
До П. Бобчевский
РѢДАКЦИЯТА И АДМИНИСТРАЦИЯТА
се помѣщава въ **домъ Бобчевский, № 335, срѣщу Централната градска градина.**

Редакцията не отговаря за съдържанието на публикуваните писма и съобщения, щомъ не сѫ отъ специалнитѣ ѝ доносници.

Неупотрѣбенитѣ ржкописи се връщатъ, ако се платятъ пощенскитѣ разноски.

Неплатени писма не се приемать.

Единъ брой 20 ст.

Всѣки абонатъ има право да си достави загубений брой, но току слѣдъ получваньето на слѣдующий брой. Инакъ, слѣдъ туй врѣме, плаща като за „старъ“ брой, и то ако има.

Редакторъ-Издатель
П. БОБЧЕВСКИЙ

Редакцията е взела за правило да не испълнява никакви поржчки, които не сѫ придружени съ стойностьта.
За обявленията се плаща слѣдъ първото публикуваньe.

Администрацията на вѣстника ни, по споразумение съ администрацията на списанието „ИЗВОРЪ“, възложи на агентитѣ си записваньето абонати и събиранье сумми и за списанието „ИЗВОРЪ“.

СЪРБИЯ И БЪЛГАРИЯ.

Въ една драма „Хамлетъ“ има слѣдний разговоръ:

Хамлетъ: Кѫдѣ? Въ срѣдата на Полша ли или къмъ нѣкоя граница?

Пълководецъ: Ако говоримъ по справедливость и безъ прѣувеличение, ний отиваме да завладѣемъ една малка частица земя, която въ дѣйствителность не донася никакъвъ приходъ. За петь наполеона азъ не бихъ ѭ взелъ съ кирия, а да се продаде — нито Полша, нито Норвегия бихѫ дали повече . . .

Хамлетъ: А при туй нѣма да стигнѫтъ 2000 души и 20,000 наполеона за да се разрѣши въпросътъ за владѣнието ѝ . . . Ето защо умира човѣкъ!

Ако се взематъ тия думи и се хвърлѭтъ върху сръбско-българскитѣ отношения, не би могло да се откаже, че твърдѣ умѣстно се приспособяватъ. Да вземемъ началото на тѫзи вражда между Сърбия и България.

По берлинския трактатъ за граница между България и Сърбия служи р. Тимокъ, но Сърбия прѣдяви свое право и на една мѣстность около Брѣгово, названа Кралева Ливада, мѣстность около 15 хектари земя, като това право проистичало отъ промѣнение лѣглото на р. Тимокъ. Не виждаме твърдѣ причини за укоръ къмъ българското правителство по този споръ, защото то поиска отначало да се произнесе комиссия, но помнимъ, че ставахѫ стълкновения на границата и Сърбия настоя за прѣдаваньето на това мѣсто, защото била имала тамъ караулъ. Дигнѫ се цѣла врѣва тогава и нашитѣ вѣстници съ голѣма горѣщина расправѣхѫ и поддържахѫ права по берлинския трактатъ, скѫсахѫ се дипломатическитѣ сношения, нападахѫ се чрѣзъ вѣстници и, когато настѫпи съединението ни съ Тракия, намѣрихме се въ вражда съ Сърбия. Два съсѣдни и братски народа трѣбваше да не допускатъ да се развива вражда помежду имъ, а непрѣмѣнно да отстраняватъ всѣкакви поводи на студенина съ добро или съ третейски сѫдъ отъ приятелска държава, защото и най малкитѣ нападения докарватъ международни срѣдни, особенно между балканскитѣ народи, и крайтъ имъ е въ кланьето. Причината на сръбско-българската война, каквато постави Сърбия — равновѣсието въ Балканския Полуостровъ — бѣше само ново було на враждата, защото не можеше свѣстенъ човѣкъ да види сериозно нѣщо, нѣщо основно въ този прѣдлогъ: балканскитѣ държавици иматъ неоспорима нужда отъ усилване и развитие на своята националность, за да могѫтъ да устояватъ срѣщу поразителното влияние на силнитѣ държави, а не да ставатъ глупави маши на политическитѣ имъ интриганства, за прокарваньето на икономически и завоевателни тѣхни кроежи. Не само туй, а съ тия свои постоянни междуособни смущения, балканскитѣ държавици сами даже прѣдизвикватъ чужда оккупация. Никакво „равновѣсие“ си нѣма мѣсто въ обявената прѣди 7 години братоубийствена война, защото за независимостьта и свободното вѫтрѣшно управление на балканскитѣ държавици не е важно равновѣсието на силитѣ имъ, а тѣхното братско съгласие, тѣхнийтъ съюзъ. Равновѣсие не може да сѫществува, защото прѣди всичко, численностьта на нациитѣ не е еднаква, като оставимъ традициитѣ. Равновѣсие не е нуждно, а съзнанието на отечественния дългъ, защитата на огнището на всички е нуждно, защото угасваньето на едното е прѣдвѣстникъ за сѫщата участь на другото. Ний имаме прѣдъ видъ „клятвенния съюзъ“ на кантонитѣ въ Швейцария, която би могла да се погълне отъ съсѣднитѣ държави; имаме прѣдъ видъ Съединенитѣ Щати въ Америка. Каква огромна разлика въ пространствата на земитѣ и въ численностьта на населенията имъ!

Този новъ догматъ отъ политическа наука, който се прѣдяви отъ Сърбия, се осѫди отъ цѣлъ образованъ свѣтъ. Самъ Гладстонъ, който не стоеше и не стои на политическо кормило, се бѣше произнесълъ въ врѣме на тая война (въ Единбургъ на 17 Ноемвр. 1885 г.): „Тѫзи война е нѣщо прѣскърбно. Да се види, че тия страни се хвърлѭтъ на рискъ и отговорность за диганье на оржжие и проливанье кръвьта на родствени народи, свързани съ въспоминания отъ много вѣковно робство и унижение, прѣтеглени заедно; да се види тѫзи война, отъ нищо непрѣдизвикана и поддържана тъй люто — съставлява за мене едно отъ най-печалнитѣ зрѣлища, които съмъ срѣщалъ“.

Но какво да правимъ? Това вече станѫ и ний голѣма часть отъ вината хвърляме върху разгорѣщаванията и силнитѣ нападения чрѣзъ печата. Отъ една страна въ Сърбия, отъ друга въ България, се четѣхѫ постоянно възбуждающи статии въ прессата и наостреваха самитѣ народи единъ противъ други.

Както и да е, минѫ това и отъ тогазъ вече цѣли 7 години ее изминѫхѫ и, макарь да се въстановихѫ дипломатическитѣ сношения, международната вражда се поддържаше и се усилва единственно чрѣзъ печата на двата народа.

Защо? За нищо!

Единъ величественъ идеалъ се носи въ умоветѣ на населяющитѣ Балканския Полуостровъ. Той е Балканската конфедерация или федерация или съюзъ — както може. Прѣди сръбско-българската война единъ важенъ сръбски дипломатъ, Миатовичъ, бѣше държалъ рѣчи за разрѣшението на сложнитѣ въпроси въ този нашъ полуостровъ; той поддържаше, да се основе съюзъ, който да почива върху чувствата на християнско другарство. Ако този идеалъ можеше да се испълне до 5 години, слѣдъ войната той удари 15 години назадъ! И война безъ причини, по една вражда отъ 15 хектара мѣсто, вражда, раздухвана отъ външни интриги! Защото знаемъ всички, че слѣдъ войната, и минѫлата година, Сърбия прѣдлагаше конфедерация, но безъ България! Сърбия, която, като по-напрѣдъ освободена отъ насъ и, слѣдователно, като по-старъ братъ, би трѣбвало даже да прощава, ако е оскърбена, и да дава инициатива, да подаде ржка, да свърже приятелски отношения, да сключи търговски сношения съ насъ и да даде възможность за осѫществление на съюзъ, — тѫзи Сърбия ни мрази и напада ни! Имаме право да негодуваме, но никаква полза отъ туй; напротивъ — повече врѣда, повече настроение неприятелско.

Не бива ли българскийтъ печатъ да прѣстане да напада Сърбия и сърбитѣ? 7 години нападения намъ и тѣмъ нищо не помогнѫхѫ, а повредихѫ. Много по-добрѣ е, да не се опасаваме отъ съсѣда си, че ще дигне оржжие, кога ни намѣри на слабо врѣме; много по-добрѣ е да се стараемъ да бѫдемъ въ добри отношения, отъ колкото да продължаваме сѫщия този пѫть. Ний нѣмаме сега и на скоро да дѣлимъ нищо; нѣмаме защо да се караме, въ сѫщность. Да оставимъ правителствата на двѣтѣ държави да се расправѭтъ сами по текущитѣ политически въпроси, и да не раздухваме огънь и вражда безъ полза между двата народа.

Ний правимъ тѫзи покана къмъ нашата пресса и бихме желали да чуемъ мнѣнието ѝ.

ПО ИЗЛОЖЕНИЕТО

Горѣщинитѣ, които тѣзи дни настѫпихѫ въ гр да ни и които дигнѫхѫ термометра на 28° Р. на сѣнка, неволно ни принудихѫ да се прѣдадемъ на нѣкои не до тамъ утѣшителни размишления върху нашето изложение въ Пловдивъ.

Ний знаемъ, че ще се намѣрѭтъ хора, които да ни намѣрѭтъ махна, че искаме съ тѣзи си размишления да хвърлимъ сѣнка на онова голѣмо народно дѣло, но ний нѣма защо да се спираме прѣдъ подобни укори щомъ сме убѣдени, че това, което казваме, се касае именно, като какъ да се избѣгнѫтъ извѣстни неудобства, които би дѣйствително и сериозно попрѣчили на успѣха на изложението. Нека послѣ не бѫде казано, че единъ главенъ недостатъкъ, едно много сериозно неудобство не е било взето въ съображение, не е било разисквано и по възможности не е било отстранено.

Когато се е рѣшило отваряньето на изложението да стане, вмѣсто на 6 й Септемврий, на 2-й Августъ, взело се е въ съображение, до колкото знаемъ, само и само че понеже онѫзи година по него врѣме станѫ малко хладно, то *може* и тѫзи година да се повтори сѫщето, но да ли се е обсѫждало нѣщо върху жестокитѣ горѣщини на мѣсецъ Августъ, когато се е вземало онова рѣшение—не знаемъ. Ний сме хора южни, родени подъ палящитѣ лѫчи на нашето слънце, и за насъ нѣма по-прѣкрасни м ци отъ Юлий и Августъ, защото въ тѣхъ небето е постоянно ясно и слънцето немилостиво, а нашитѣ вратове се потѫтѫтъ като шарланници; но за европейцитѣ така ли е? Не вѣрваме. А намъ ни се струва, че ний всичко трѣбва да направимъ, щото колкото може по-вече инностранци да привлечемъ на нашия националенъ панаиръ.

А знаете ли каква е температурата прѣзъ Августъ въ Пловдивъ? — Термометрътъ не пада денѣ по долу отъ 30° Р. сѣнка, а сутринь въ 3 часа, въ найхладното врѣме на деня, бива 22—24°. Небето блѣдо-желтеникаво, въ краищата червеникаво, въздухътъ нажеженъ, тежкъ неподвиженъ, Пловдивското поле като безкрайна изгорѣла жълта пустиня, безъ дръвче, безъ ни единъ зеленъ храстъ, надъ което трептѭтъ горѣщи въздушни вълни, а Марица плитка, пуста, безводна, едвамъ влачи своитѣ вонещи води, и пълни атмосферата съ миризмитѣ на своитѣ гьолища. Надъ главитѣ ви въ града стърчѫтъ синитѣ гранитни тепета, които нагорѣщени, като ютии отъ слънцето, испущатъ нощѣ своята силна топлина, като колоссални печки. А мушичкитѣ! Кой не е чувалъ за знаменититѣ Пловдивски мушички! — Вечерь, лѣгнете си: не стига дѣто жлѣзата на кревата, възглавницитѣ, чаршафитѣ и всичко наоколо е по-топло отъ тѣлото ви, но по ржцѣтѣ ви, по краката ви, по лицето ви, на всѣкждѣ, гдѣто сте оставили малко открито тѣлото си, ще се натрупатъ и запиѭтъ цѣли легиони отъ микроскопически бѣли мушички съ отровни жила и кожата ви ще се обърне на *акѫтма*, покрита съ хулки, по голѣми отъ колкото кога ви жилѭтъ съ коприва. Тѣхната лютость, тѣхната ярость и кръвожадность се намира въ пропорция съ горѣщинитѣ. Има дни прѣзъ Юлий и Августъ, когато излѣзваньето на улицата въ Пловдивъ е рискъ на живота; понеже слънчевитѣ удари не сѫ рѣдкость прѣзъ тия мѣсеци.

Когато самитѣ пловдивчани по онѣзи мѣсеци бѣгатъ по горитѣ, да не търпѭтъ ужаситѣ на Пловдивската африканска жега, то колко ще могѫтъ да ѭ търпѭтъ европейцитѣ и то установени въ таквизъ мизерни за тѣхъ по комфорта си стаи и помѣщения! — Стига петь души корреспонденти да напишѫтъ за августовския Пловдивски видъ, безъ никакво прѣувеличение, а да прѣдставѭтъ само своитѣ метеорологически наблюдения, и никой европеецъ не ще има куража да се рѣши на подобни примеждия. Ето гдѣ е опасностьта, ето какво насъ ни кара да подигнемъ тѫзи въпросъ и да изразимъ нашитѣ страхувания.

Нека сериозно поразмислѭтъ всички, които истински се интересуватъ отъ до-

брия успѣхъ на изложението, нека за една минута се поставятъ въ положението на посѣтителятъ европеецъ отъ срѣдня или сѣверна Европа, непривикналъ на тропически горѣщини, на кръвожадни мушици, на безсънни душни нощи, на слънчеви удари, и искренно да си зададатъ въпроса: Не ще ли е по добрѣ да се върнемъ на старата дата, 6 Септемврий? Ако и да се случи малка прохлада прѣзъ Септемврий, то не ще бѫде злѣ, защото европейцитѣ неѫ по обичатъ, отъ неѫ тѣ се не плашатъ, но, повтаряме го пакъ, Августовскитѣ Пловдивски горѣщини сѫ въ състояние да прогонятъ всички, и да компрометиратъ, въ самото още начало, това наше хубаво народно дѣло.

М.

СЕДМИЧНИ БѢЛѢЖКИ

ВЪТРѢШНИ

— Отъ вѣренъ источникъ се научаваме, че компанията за експлоатацията на источнитѣ желѣзници е благоволила да намали таксите за прѣнасянье и съ 75% за повръщанье обратно прѣдмѣтитѣ по тия желѣзници, прѣдназначени за прѣдстоящето въ гр. Пловдивъ Първо Българско Изложение.

— Четемъ въ *„Балканска Зора“*

На 16 того по желѣзната линия между Харманли и Търново-Сейменъ се е случило едно нещастие, което малко останѫло да костиса живота на една млада жена, и то ето при какви обстоятелства:

„Бай Самарини, австрийски подданикъ, служащъ при Търново-Сейменската станция, живѣе въ незаконенъ бракъ съ една своя съотечественица, която отъ нѣколко врѣме съглѣдала въ него явни признаци отъ невѣрность. Отъ два три мѣсеца насамъ нѣколко пѫти ревнивата жене е забѣлѣзвала на мѫжа си да прѣстане да забикаля една нейна съперница; но мѫжътъ, вмѣсто да я послуша, и отговарялъ съ грубости и по нѣкога даже свършвалъ расправията съ бой. Сѫщото се случило и на 16 того, и то въ такива безобразни размѣри, щото нещастната жена отчаяна, като съглѣдала че наближава да мине единъ тренъ, отишла и лѣгнала на релситѣ, за да мине тренътъ отъ горѣ ѝ и да я смаже. Споредъ както расказватъ, господжа Самарини лѣгнала по такъвъ начинъ, щото никакво съмнение не остаяло че ще бѫде буквално смачкана. Но, за щастие, случило се че трена билъ товаренъ, а на товарнитѣ тренове всичкитѣ части сѫ поставени повисокичко отъ колкото на пасажерскитѣ, и отчаяната жена на това именно и дължи спасението си. Трена билъ толкова близо когато лѣгнала жената, що нѣма ло никаква възможность да се спре. Между това, метлата понаблѣгнала жената въ главата и я повлѣкла малко, догдѣто случайно я пострѣла между двѣ линии. Като останала главата на мѣсто по-низко, метлата минала вече свободно надъ всичкото тѣло и подиръ това всичкия лакомотивъ. Тренътъ успѣлъ да се спре кога стигнѫлъ вече да мине и петия вагонъ надъ жената. При спираньето всички останѫли зачудени какъ жената е останала жила и безопасно ранена само въ главата. Лѣгката рана се обяснява главно съ гѫстата коса на пострадавшата. При все това обаче, доктора въ началото доста се безпокоилъ да не се поврѣди отъ ударътъ лѣвото ѝ око. Сега, казватъ ни, тази опастность исчезнѫла и госпожа Самарини подиръ нѣколко дни ще оздравѣе съвсѣмъ“.

МѢСТНИ.

— На мѣстото на г-на Ж. Попова, за градский началникъ дойде г-нъ *Турчеевъ*, досегашенъ Сливенский окол. Началникъ. — Повишението на г-на Турчева дава да разбираме, че е достоенъ полицейски чиновникъ. Дано се почувствува достоинството му въ Варна, та да видѫтъ и Варненци, що значи добръ полицейски чиновникъ!

— Многоочакванийтъ дъждъ въ нашия край дойде нощесь, но неудовлетворителенъ дотамъ. — Надѣваме се поне, че не е само край нашия градъ.

— „Макарадесъ копчеесъ!“ „Сютчу!“ „Юртчю!“, „Зарзаватчи: суванъ—сармусакъ—томате, спаранги!“ „Симитъ!“ „Дондурма бузлу! и пр. и пр и пр. слуша Варненскийтъ гражданинъ и изъ улицитѣ, и изъ махлата, и отъ дома си и малко остава да оглушѣе! Пуста оправа! Не може ли да нѣма тия безобразни крѣсъци на всевъзможни тонове изъ града? Та това е станѫло вече цѣла цигания! И забѣлѣжете, че всичката тая цигания е на турски, като въ Анадола! Сутрина, напр., въ 4—5 часа ще се исправи нѣкой проклѣтникъ подъ прозореца на нѣкого, който не му е платилъ за нѣщо колкото е искалъ, и ще вика да се кѫса, че продавалъ нѣмъ що! И това даже на нѣкои се прави всѣка сутрина! Нема́ това не е безобразие, което трѣбва да липсува?

— Бѣхме съобщили, че нашата община нередовно е обявила търгъ по направата на кадастралния планъ за града. Сега можемъ да съобщимъ на читателитѣ рѣшението на Общ. Съвѣтъ по обявения търгъ, публикувано въ *Общинския Вѣстникъ*:

„Отхвърлятъ се всички прѣдложения по направата на кадастралния планъ на гр. Варна, споменѫти въ протоколъ вх. No. 1574, и се възлага на гр. инжинеръ да приготви по указанията на общ. управл. подробни поемни условия за направата му, които заедно съ протокола вх. No. 1574 да се испратѫтъ на удобрение въ Дирекцията на Обществ. Сгради и слѣдъ удобрението имъ отъ послѣднята да се даде направата на търгъ съ тайна конкуренция“.

ПИШАТЪ НИ ОТЪ:

Шуменъ. Господинъ Министръ на Правосѫдието, безъ да глѣда на *апела* на тукашнитѣ депутати—турци, уважи опрѣдѣлението на Сѫда и уволни члена Есадъ Ефенди.

На мѣстото му е назначенъ нѣкой си *Сюлюманъ Кадийский*, който, по всѣка вѣроятность, ще владѣе Българския языкъ.

—На 22 Май човѣкътъ на тукашния фабрикантъ на содова вода Димитръ Колева, като работѣлъ, по невнимание усилилъ машината вслѣдствие на което се пръснѫло едно содено стъкло, ударило работника по шията, и послѣдний моментално умрѣлъ.

Българинъ.

Варна. Градско-Общинский ни Съвѣтъ като че не можи да намѣри по-достойно и по-подходяще лице за кассиеръ, та повѣри тѫзи длъжность на съвсѣмъ некадърна по финансовата часть особа; даже толкозъ некадърна, щото ако се съберѫтъ на главата му само двама-трима хора да прѣдаватъ или получаватъ пари, заплита се и сбърква горкия — просто, живъ да го оплачешъ. При това появява единъ видъ безмѣрна и нахална лютость и намръщенность, като че е нѣкой афионлия турчинъ. Отидешъ, напр., при него да заплатишъ нѣкоя такса или дълга си по нѣщо къмъ общината, човѣкътъ малко иска да знае, че си ималъ спѣшна работа: държи те отсрѣща си на крака три-четири часа и не ти дава дума да му продумашъ; ако се осмѣлишъ да му забѣлѣжишъ, че си бързалъ, той съвършенно безцеремонносе обръща и ти показва вратата: „Можешъ да си идешъ, не съмъ те възвалъ! Азъ не бързамъ!“ Ако ли пъкъ те е осѫдилъ Господъ да му се явишъ съ нѣкоя платежна за пари — пази Боже! Има да се потишъ и топишъ насрѣща му отъ рано сутринь до кѫсно вечерь.

Това за знание отъ когото трѣбва.

Единъ обиденъ гражданинъ.

Стара Загора. При заминаванието на г-нъ Козаровъ отъ града ни за Пловдивъ, като училищенъ инспекторъ, учителитѣ и учителкитѣ отъ града и околията подали му сѫ „благодарителенъ адресъ“ подписанъ отъ около 90-100 души.

Настоятелството, като се е научило, че се разнася и подписва подобенъ адресъ, изъатвори ло всички въобще училища, за да не би Козаровъ да събира учителитѣ и имъ даде послѣдни съвѣти и наставления!

No 14.

(Редакцията, по нѣманье свободно мѣсто, съ съжаление изостави да даде хубавата рѣчь на тамкашния държав. учитель г-нъ И Михаилова по случай народния праздникъ — 18 Май).

Свищовъ. *Въ черквата.* Едно много интересно словце е сказано отъ единъ свѣщенникъ въ църквата „Св. Троица“ въ деня на Петдесятница. Когато дойде редътъ да се четѫтъ молитвитѣ, набожнитѣ православни Християни колѣнопрѣклонно, съ благоговѣние трѣбва да ги ислушватъ. Свѣщенникътъ съглѣдалъ отъ Царскитѣ Двери, че събравшитѣ се граждани и граждани не направили прилично колѣнопрѣклонение а едни клѣнѫли, други почти сѣднѫли; затуй извикалъ съ високичъкъ гласъ: „Братия Християни! Съ вашето колѣнопрѣклонение, лъжите Бога. Вашето колѣнопрѣклонение прилича, като че ще правите друго нѣщо.“

Това кратко словце на благоговѣйния отецъ произвело доста голѣмъ смѣхъ между черковницитѣ и малко останѫло да се произведе скандалъ.

Свѣщенникътъ не е казалъ това изрѣчение съ нѣкоя умисъль, а съ Божие страхопочитание; но думитѣ му сѫ взели наопаки.

Свѣщенницитѣ трѣбва винаги да обмислѣватъ много добрѣ това, което ще говорѫтъ въ черкова за назидание въ вѣрата. **Г. Х.**

(Б Р. Уважаемийтъ ни дописникъ не казва, защо Г-да и Г-жи Свищовчанитѣ не сѫ колѣничили въ Божия храмъ . . . Но все пакъ добра пословица става отъ дядо-поповото слово).

Казанлѫкъ. *Розовото масло.* Дистилацията на розовото масло е почнѫта отъ прѣди 10-на дни. Поради нѣколко дневното силно печенье на слънцето, дистилацията ще се свърши въ непродължително врѣме. Това природно обстоятелство ще повиши малко цѣната на маслото. Изъ околията идѫтъ свѣдѣния, че много отъ гюлищата сѫ повредени и много отъ тѣхъ нѣмали никакъ цвѣтъ. Вѣрва се цѣната на мускала масло тѫзи година не ще бѫде по-долу отъ 6—7 лева.

— Отъ нѣколко врѣме насамъ г-нъ М ръ Саллабашевъ се намира въ града ни по частнитѣ си работи.

Убийство. Завчера въ с Химитлий (тук. околия) станѫ едно убийство, извършеино отъ разбойници отъ сѫщото село. Убити сѫ единъ евреинъ. жена му и внука му. Мѣстната полицейска стража е зела мѣрки за прѣслѣдваньето на разбойницитѣ. До сега има уловени само нѣколко съмнителни лица, но съмнително е да ли ще могѫтъ се хванѫ дѣйствителнитѣ убийци, понеже се допуска, че може да сѫ избѣгнѫли въ близската до селото гора.

— Тукашнийтъ окол. началникъ показва голѣмо усърдие въ прѣслѣдваньето по улицитѣ най-мирни граждани подъ прѣдлогъ, че тѣ били социалисти и „най-опас и хора за държавата“ като не се спира и прѣдъ мисъльта да затвори тукашната публична библиотека!

(Б. Р. Обръщаме вниманието на централната власть върху това съобщение за г на окол. началникъ. Това не е нѣщо за умълчаванье).

По горитѣ нарушение. Единъ тукашенъ гражданинъ, който ималъ гюлпанхана въ с. Симитлери (тук. околия), си позволилъ да изсѣче значително количество младъ вършинакъ за да си запуши бента на гюлпанхината. Кметътъ се опиталъ да му забрани, защото е забранения периодъ за сѣченье гора, но въ кѫсо врѣме кмету било заповѣдано да позволи. Тъй казватъ. Има думата Старо-Загорский горский инспекторъ, да ли знае туй и какъ ставатъ тия работи.

Карлово. — Тадѣсь тия дни почнѫхѫ да пристигатъ гости отъ Пловдивъ и София, между които и г-да консулитѣ наедно съ вицеконсулитѣ на Германската и Италианската държави. За вѣрванье е, че всѣки щ остане задоволенъ отъ такава една расходка край политѣ на Стара Планина, особенно сега, прѣзъ м Май, когато полетата прѣдставляватъ море отъ цъфнѫли бѣли и червени рози. Това цвѣтье—гюлътъ, или тръндафилътъ или, както европейцитѣ го наричатъ, роза, което по другитѣ мѣста е на почетъ и всѣкога ще го видишъ натопено въ нѣкоя раскошна фаянсова ваза или пъкъ забочено за шикъ на дрѣхата на нѣкоя грациозна дама, тадѣва е расхвърлено на всѣкждѣ: въ гюлпанитѣ купове-купове и надъ тѣхъ сѫщъ работници съ боси напукани крака; изъ улицитѣ, вадитѣ край тротуаритѣ и даже рѣката „Сгрѣма“, е пълно съ варено исхвърлено цвѣтье, отъ което и рибата е избѣгала, защото се трови. Съ други думи, тукъ, освѣнъ че не обръщатъ внимание на това цвѣтье, на повечето е омразно, а особенно на берачитѣ, които и латъ щастието да се бодѫтъ до кръви отъ бодлитѣ на тия нежни рози при бѫридбата имъ и то за 2 гроша (въ лира турска 140 гр.) на день.

— И у насъ народнитѣ праздници прѣзъ този мѣсецъ се отпразднувахѫ блѣскаво. Кметството въобще добрѣ распорежда за отпразднуваньето на подобни праздници, само че населението като гаче ли му липсува народната гордость, та не взима живо участие въ празднуваньето.

Добрѣ би било, при това, да се обърне внимание отъ когото трѣбва върху облѣклото и обущата на полицейскитѣ стражари, които се пращатъ въ църквата на водосвѣта за парадъ. Азъ мислѫ, че съ вехти мундири и кални обуща отъ минѫлата още зима не се дава блѣсъкъ на тържеството. Освѣнъ това, стражаритѣ стоѫтъ (въ църквата) наредени, пъкъ старшийтъ се истегнѫлъ въ трона, като въ селска кръчма. Ако дисциплината е оставена на страна, то поне малко благоприличе нѣма ли?

— Около прѣди два мѣсеца въ Карлово една жена родила дѣте отъ женски полъ, което и кръстили „Анка“. Когато дошълъ редътъ на майката да окѫпи *милата си нежна рожбица*, ѫпикасало, че не е момиче, а момче! Баща, майка и баба (акушерката) събиратъ се, разискватъ, глѣдатъ, ала не можѫтъ да дойдѫтъ до заключение: момиче или момче е тѣхната Анка. Дошло редътъ и до градский лѣкарь, който ги убѣдилъ, че Анка е момче. Белята е тукъ: Приема се за такова, но на-ли трѣбва пакъ да се кръсти и му се даде мѫжско име, пъкъ за всичко това трѣбватъ разноски, а бащата е крайно бѣденъ! Споредъ казваньето на доктора, това дѣте не било гермофродитъ, а просто изродъ на половитѣ органи, на които подробното описание е много любопитно, само че то си би имало мѣсто въ нѣкое медицинско списание.

Женева. По иниципативата на Българското Студенческо Дружество *„Братство“*, както минѫлитѣ години, така и тая, Българската студенческа младежь тука отпразднува нашия народенъ училищенъ праздникъ „Св. Кирилъ и Методий“.

Прѣди да споменѫ, какъ и гдѣ е станѫло празднуваньето, за необходимо считамъ да кажѫ, че не можихме да празднуваме наедно съ нашитѣ братья — студенти въ гр. Лозана. Нѣколко седмици прѣди 11 Май ставахѫ приготовления, както тука така и въ Лозана, за по тържественното отпразднуванье на тоя знаменитъ праздникъ тая година. Говорѣше се както тука, сѫщо и въ Лозана, за отпразднуваньето тоя праздникъ наедно, на даже и прѣговори се водѣхѫ. Говорѣше се сѫщо за съединяваньето въ тоя день на двѣтѣ Български Студенчески Дружества, Женевското и Лозанското, въ едно подъ общото име *Българско Студенческо Дружество „Братство“* въ двѣ секции: Женевска и Лозанска. Нѣма да споменувамъ причинитѣ на това неспоразумение

Сутринята, 11 Май, ако и да не прѣдставляваше хубаво врѣме, множество българи, начело съ знамето на дружеството, съ единъ параходъ, се отправихме за града Роллъ, расположенъ на брѣга на прѣкрасното и живописно Женевско езеро, между Женева и Лозана. Срѣщу градеца, на острова, бѣше приготвенъ банкетътъ. Слѣдъ обѣдъ веселието се продължи

ПОДЛИСТНИКЪ.

ЕДИНЪ ДЕНЬ
ОТЪ МОЯ ДНЕВНИКЪ

Днесь — света недѣля. Като всѣки християнинъ, и азъ не работихъ. Наобѣдвахъ се добрѣ съ що далъ Богъ и слѣдъ около $^3/_4$—1 часъ нагънѫ ме дрѣмка. Ама, въ скобки казано, бѣхъ откраднѫлъ отъ трапезата една чашка вѝнце по-вече отъ обикновенното ми пиенье на обѣдъ. Рѣкохъ да си поспѫ малко.

Тръгнѫхъ къмъ спалнята си.

Минувахъ покрай приемната си стая, вратата на която бѣхѫ отворени и на срѣднята маса лѣжеше една подвързана, тъмно-орѣховъ цвѣтъ, книга. „Коя ли е тя?“ ме взе любопитство и пристѫпихъ до масата да ѫ видѫ. *„Записки по българските въстания“* отъ Зах. Стоянова. „Домашнитѣ ми нѣщо сѫ ѫ бъркали“—заключихъ. „Да,“—хрумнѫ ми при туй—„хубаво впечатление ми бѣше направила тѫзи книга на Захария, Богъ да го прости!“ Отворихъ ѫ тъй безцѣлно и лѣниво, прочетохъ посвещението ѝ Любену Каравелову. „Това е нашенска мода; нашитѣ писатели сѐ посвещаватъ“ — се присмѣхъ азъ и прѣбърнѫхъ още листъ. „Предисловие“—прочетохъ. Неусѣтно нѣкакъ почнѫхъ да четѫ тъй отъ крака, облѣгнѫтъ съ единъ лакътъ на масата. Бѣхъ забравилъ вече езика на Захария Стояновъ, а той, помнѫ, пишете легко, четливо, макарь грамматическитѣ му особенности и грѣшки да бѝятъ на окото отъ начало. Тъй или инакъ, измами ме прѣдисловието и вдълбочихъ се азъ въ него; види се, раздразнихѫ ме и втурванията му въ много мисли бързо—бързо, и това създаде работа за ума ми, който искаше ужъ да потѫпѣе малко слѣдъ ѣденье.

Та и какъ можешъ да се не дразнишъ, молѫ ти се! Захарий Стояновъ ти пише: „не се е минало много време отъ оная епоха“ (отъ възстанията—се разбира), „когато можеше да се познае, „да се направи разлика между родолюбицътъ „и шпионствующата шуга; но за жалость днесь „твѫрдѣ мѫчно е да се произнесе човѣкъ отъ „единъ пѫть. Мнозина има да се лутатъ въ мѫглата и питатъ: Кой е?— Който има бѣлокаменна кѫща, който говори съ консулитѣ и диша „арамотическата миризма на тѣхния чай, отговарятъ мазните вѣстникари. Сѣки разбира, че „за да се разбиятъ тия фалшиви основи и понятия, трѣба са топоръ съ двѣ острѣла, безъ „риторика и отбрани фрази“. — Изведнѫжъ мене ме заинтригува да разберѫ тѫзи дума „днесь“ за кога е. Справихъ се: прѣдисловието е датирано: „Пловдивъ, 22 Януарий 1884 г.“; книгата излѣзала отъ печатъ въ 1884 год.; печатницата, въ която е печатана книгата, не се бѣлѣжи; не считали, вѣроятно, това за важно, и това е ясно защо: тогава нѣмаше закони за печата. Азъ сѐ искамъ да кажѫ, че печатътъ е на Наталия Каравелова въ Руссе, ако и да билъ Захарий въ Пловдивъ. Както и да е, продължихъ азъ и по-нататъкъ четенето. Къмъ края Захарий се обръща къмъ „проститѣ сиромаси“ и азъ четѫ: „За васъ сѫмъ са трудилъ, да напиша настоящата книга, за да ви покажа, че „най-горѣщитѣ борци и защитници на нашето „отечество сѫ биле, не горделиви богаташи и „надути учени, но прости и неучени ваши братия, които не сѫ знаяли по-вече отъ васъ!— —„Не се бойте отъ високите шапки на учени„те и отъ раскошните кѫщя на богатите. Не „слушайте ония пернати глави, които ви на„тякватъ сѣки день, че вие не разбирате нищо, „трѣба да си глѣдате само ралото и да слушате, „какво ще да ви кажатъ учените господиновци. „Това е прахъ въ вашите очи. На пръсти са „броятъ ония учени, които би са рѣшили да „жертвуватъ своѝ гечинмекъ за вашето добро; „не благоговейте прѣдъ тѣхъ, когато ви гово„рятъ, че *ходили да гнижтъ гѫрди*. Гнилитие „гѫрди, но не за васъ, а за своятъ дребнавъ „гечинмекъ, който така сѫщо са печели въ у„щербъ на вашата черга. Вѫрнете са нѣколко „години назадъ, когато вашиятъ вратъ стоеше „на дръвникътъ и преспомнѣте си, имаше ли „нѣкой ученъ или богатъ да ви претиче на по„мощь съ своето знание и богатство, има ли „нѣкждѣ гробъ по окѫрвавеното поле отъ тия „ужъ ваши благодѣтели? Тия са криехѫ изъ „мищи дупки по него време; но когато огря и „за насъ слѫнце, когато настана златна епоха, „когато дръжченето на ножовете и касатурите „са замѣсти съ бѣли рубли и полове, тогава са „сипиха на твоето пепелище високите капели, и „неизвѣстните до него време калпави родолюбци. „Махнете са отъ преде ни; вие сте прости, „ вие нищо не разбирате,“ говоряха тие при „всичко, че ако не бѣхте вие съ своите прости „глави, то тѣхна милость и до днешенъ день „щѣха да слугуватъ по Влашко и Богданско „за по 20 шеника кукурузъ въ годината . . . „Но не е само тоѝ фактъ, който азъ притѣ„жавамъ. Когато са яви повторомъ борба, „когато втори пѫть поискаха да стѫпятъ „на твоятъ многострадаленъ вратъ, не съ тур„ски ятаганъ въ рѫката, а съ честниятъ „кржстъ напрѣдъ, когато са изискваше въ тая борба, не юнашки гѫрди, да стоятъ срѣщо пищението на грозниятъ куршумъ, а тенекиени лица, „които да са не червятъ и като ги плюетъ, „най-послѣ когато не рѣшителность трѣбваше, „а подлость и мизюфюрлюкъ, то кой излѣзе на „мегданъ? — учените глави и червивите съ „алтѫни богаташе. Прочее, напрѣдъ братия! — „Не се срамувайте отъ вашата простота . . „Да не кажете, че учението е лошо нѣщо. Пази „боже! Учените хора именно сѫ оттѫрвали „человѣчеството отъ клѣщите на тиранинъ; „но за голѣма жалость, че ние нѣмаме още та„кива учени. За напрѣдъ добъръ е Господь . . .

Тъй свършва Захарий Стояновъ. И помнѫ че той и въ вѣстника си *„Борба“*, въ Пловдивъ, прокарваше сѫщитѣ тия свои убѣждения: тъпчеше немилостиво всѣкакви богати и учени мъдреци, не се спираше и прѣдъ „варакладосани глави“. Тога име даже самъ той създаде въ нашата литература, ако се не лъжѫ, съ брошури, статии и писма въ вѣстницитѣ.

До като си размишлявахъ тъй слѣдъ свършванието на прѣдисловието, станѫ ми мѫчно: дойде ми още на умъ и туй, че слѣдъ нѣкоя и друга година отъ това въ редактирания му вѣстникъ имаше подигравки, като напр. за г. Кѫрджиева (Георги), че палтото му било закърпено съ бѣли конци, а патриотствувалъ! Да имаше нѣкой да ме убѣди, че тѫзи подигравка не бѣше поне отъ неговото перо—вѣрвай, бихъ го почерпилъ.

„Чуденъ си е свѣтътъ!“ си рѣкохъ, найсетнѣ, и се опѫтихъ пакъ къмъ спалнята си, защото лактьетѣ ми бѣхѫ вече се уморили, па и самъ, тъй на крака, бѣхъ се уморилъ.

Лѣгнѫхъ си

до вечерьта. По случай на днешния день дръжахж се подобающи рѣчи. Напихж се и разни тостове. Въ 8 ч. 45 м. тръгнжхме съ желѣзницата за Женева, дѣто стигнжхме въ 10 часа. Тукъ всички съ знамето се расходихме изъ града и пѣхме народни Български пѣсни.

Въобще празднуваньето станж добрѣ, но не тъй, както се прѣдполагаше.

ИЗЪ НАШИТѢ ВѢСТНИЦИ.

„Балканска Зора“. Нѣкакъ ни очуди радикалната тжзи статия въ този вѣстникъ, защото сме привикнжли да глѣдаме на него, май като на космополитически. Види се, мамили сме се до сега и радваме се Въ три броя този вѣстникъ даде една статия: *„Опасни ли сж за насъ евреитѣ?* (по поводъ на послѣднитѣ фалити въ столицата)“. Г-нъ писачътъ въ *„Б. Зора“* заключава, че евреитѣ сж опасни въ Балканския Полуостровъ, особенно въ България, и между другитѣ мѣрки препоржчва на правителството:

„Въ числото на тѣзи мѣрки първо мѣсто заематъ: просвѣщението, което трѣбва да се распространи именно въ массата народна; правилната организация на търговията и промишленостьта; подигание материалното благосъстояние на народа и наконецъ отстранението отъ законодателствата и политиката на всички тѣзи елементи, които сж противни на господарственнитѣ и обществени интереси, които оскърбяватъ обществената нравственость и распространяватъ ненависть и фанатизмъ въ народнитѣ масси. Обаче еднитѣ тѣзи положителни мѣрки не сж достатъчни на всѣкждѣ и сега по Европа заедно съ положителнитѣ мѣрки се практикуватъ и тъй нарѣченитѣ отрицателни, които иматъ за цѣль да ограничжтъ распространението на злото. Къмъ тѣзи мѣрки се отнасятъ: запрѣщение на евреитѣ да живѣжтъ покрай границитѣ на държавата: строга регламентация на сарафлжка; запрѣщение на еврейската имиграция и благоприпятствуванье на емиграцията; строгото прѣслѣдванье и наказание на фалититѣ, които по-вечето случаи иматъ характеръ на банкрутство; запрѣщение на евреитѣ да се занимаватъ съ питиепродаване по селата или какви и да било други занятия, освѣнъ занятие съ земледѣлие и скотоводство; положителното запрѣщение на евреитѣ да заселяватъ по-вече София и Пловдивъ и на живущитѣ тамъ да се занимаватъ съ съдържание на разни увеселителни учрѣждения.»

„Балканска Зора“ свършва тъй.

„Желателно би било, ако евреитѣ искатъ да не ги послѣдва справедливия бѣдящъ гнѣвъ на народа, да се не повторжтъ онѣзи печални сцени, които сж си имали мѣстото въ Европа и Русия, да вземжтъ сами мѣрки и внушжтъ на своитѣ братя; защото фалиментаджийската дѣятелность на тѣхнитѣ събратя ще се отрази най-гибелно по напрѣдъ на самитѣ тѣхъ“.

Присъединяваме се напълно къмъ тжзи покана до правителството, като смѣемъ да кажемъ, че и Варна и Руссе не стоижтъ никакъ на по-висока степень отъ София и Пловдивъ по еврейския този въпросъ: ако София и Пловдивъ сж вжтрѣшни градове, Варна и Руссе сж единственнитѣ развити български търговски градове *по границитѣ на княжеството.*

Трѣбва да забѣлѣжимъ пакъ, че като ненавиждаме опасния този еврейски елементъ у насъ, ни най-малко не съвѣтваме правителството да ограничава търговската дѣятелность въ градоветѣ на ония евреи, които сж се родили, расли и търпѣли заедно всички неволи въ тжзи земя, които до день днешенъ се отличаватъ въ всичко отъ ония надошли пиявици и които сж испълнявали и испълняватъ всички тѣгоби къмъ държавата добросъвѣстно.

„Новини“, като отговаря въ първата статия въ 45 й ни брой относително църквата обяснява:

„Църквата въ България не располага самостоятелно съ срѣдства, които да ѝ даватъ возможность да назначава свои собственни степендианти; въ това отношение тя е лишена отъ всѣкаква инициатива, отъ всѣкаква самостоятелность, защото не располага съ никакви парични срѣдства. Всичкитѣ църковни служители, висши и нисши, сж служители на държавата и парично зависжтъ отъ тамъ, отъ гдѣто зависжтъ всичкитѣ правителствени чиновници“.

„Да, българското правителство — свършва в. „*Новини*“ — трѣбва да опрѣдѣли нѣколко степендии за духовни лица, защото духовната власть не е въ положение да направи това“.

ЗАСТРАХОВАТЕЛНИТѢ ДРУЖЕСТВА.

Интерессъ, разбира се, има българинътъ да знае положението на конкуренцията, създадено отъ новосъставеното въ Руссе Застраховат. дружество „България“ съ другитѣ иностранни дружества, които работѣхж и работжтъ у насъ по усигуряваньето на имущества отъ пожаръ и др. пакости.

Извѣстно е всѣкиму, че у насъ бѣше позволено да дѣйствуватъ дружества застрахователни: „Дачия Романия“, „Национала“, „Ню Юркъ“ и „Фениксъ съ извѣстна гаранция прѣдъ правителството ни. Устроеното отпослѣ българско дружество „България“ има за туй непрѣмѣнната обязанность да конкурира съ тия чужди дружества и да тегли то само паритѣ за усигуряванье на имоти. Онова, което е направило дружеството за тжзи цѣль, до колкото се научихме, е че свалило твърдѣ долу процентитѣ на премията, а чуждитѣ дружества пъкъ, струва ни се, умишленно снематъ още по долу тия цѣни, като сж сигурни почти, че не ще падне тѣмъ застрахованьето, особно на обществеиннитѣ имоти. По този начинъ силнитѣ тия чужди дружества, които сж събрали до сега съ стотини хиляди лева въ година отъ България, конкурираръ съ още слабото и едва що съставено българско дружество „България“ и ако това послѣдньото излѣзе на глава въ тжзи конкуренция, то ще се дължи единственно на откритата поддържка отъ насъ, българитѣ, — нѣщо все пакъ въ което се надѣваме, като знаемъ и туй, че то има и извѣстни привилегии.

Освѣнъ това, научаваме се още, че българското застрахователно дружество, като глѣда, че тукъ въ лѣглото си е принудено да работи съ конкуренция, пожелало било да открие свое агенство въ ближната намъ държава Романия, та и то пъкъ да конкурира тамъ поне романнитѣ дружества, които иматъ клонове у насъ. Но . . . Романия не е България: тамъ не се позволяватъ чужди дружества, на основание на закони. Естественно е, слѣдователно, че нито взаимность има, нито би могло да има въ такива опперации отъ частенъ характеръ, защото държава, която позволява на чужди дружества да вирѣжтъ у неж не знае длъжноститѣ си.

Въ България досега нѣмаше застрахователно дружество и за туй разрѣшението, което е дало съ врѣме правителството на чуждитѣ такива дружества, има своето основание. Но сега? Сега бива ли да стоимъ и хладнокръвно да глѣдаме конкуренция между българско дружество съ *чужди* дружества? Конкуренция ний разбираме, но между български дружества. Ний трѣбва, прѣди всичко, да бждемъ повече българи, отъ колкото сме, въ такива работи, гдѣто игражтъ наши пари и гдѣто нѣма трактати и капитулации. Само това ни е останжло на свободата и трѣбва да се ползуваме. Добро ли е, напр, това: българското застрахователно дружество направи спогодба съ Народната ни Банка за приеманьето на полицитѣ, чрѣзъ която тия полици да не могжтъ да се замѣняватъ съ други дружества. А слѣдъ двѣ недѣли четемъ обявление отъ Банката, че и чуждитѣ дружества сполучили това — да не могжтъ да се замѣняватъ полицитѣ имъ! Каква българска хумавность! Какъвъ интерессъ голѣмъ за банката! Като че не можеше да стане другояче и печалата да си е пакъ печала за Банката.

Не, не! Трѣбва да се грижимъ да прѣкратимъ часъ по-скоро не равната, не българската конкуренция, та да се отвори мѣсто за още български застрахователни дружества съ други още клонове на усигуряванията. Ний луди сж тия българи, които хрантутжтъ чуждитѣ дружества съ своитѣ премии, когато има българско дружество, което въ никой случай не взема повече, а непрѣменно по-малко.

Чуждитѣ застрахователни дружества у насъ даватъ нищожната гаранция отъ по 300,000 лева и то — забѣлѣжете! — не въ пари, а въ небългарски нѣкакви облигации, до колкото сме узнали, и съ това легкичко срѣдство иматъ право да конкурираръ на българско дружество! Чуждитѣ дружества сж задължени да прѣдставляватъ само единъ отчетъ на оппераципитѣ си, а българското дружество споредъ устава му, се намира подъ прямия контролъ на правителството, — и слѣдъ туй да сжществува конкуренция! Гдѣ сж тия тежки гаранции, които е положило българското дружество, и гдѣ сж ония на чуждитѣ дружества!

Поканваме правителството да размисли върху всичко това и да уреди тжзи неравноправность, тжзи небългарщина.

КНИЖНИНА

Съчинения на Ивана Вазовъ. *Томъ I: повѣсти и раскази* София. Печатница на Ив. П. Даскаловъ и С-не. 1891 г.

Безъ малко щѣхме да захванемъ така: „Кой не е челъ Вазова?“ но тутакси ни дойде на умъ, че има мнозина, които нѣматъ хаберъ отъ Вазова, а има и такива, които говоржтъ и разсжждаватъ за него, но и тѣзи господа не сж прочели нито единъ редъ отъ съчиненията му; слѣдва, че и тѣ нѣматъ хаберъ отъ Вазова. Говоренето, или по-добрѣ, много-глаголанието е много развито у насъ; но за работа, и то свѣсна работа, не ни бива. А пъкъ като ни изобличжтъ въ мързель — сърдимъ се. Не ще сърденье, не ще ядосванье, — иска работа.

Казахме, че има мнозина, които нѣматъ хаберъ отъ Вазова, народния нашъ поетъ. Да не би нѣкой да помисли, че тѣзи *„мнозина“* сж бакалчета, бостанджийчета или халваджийчета! Съвсѣмъ не! Тѣзи „мнозина“ сж хора отъ тъй нарѣчената *интелигенция.* Случайно веднжжъ споменжхме на единъ приятель нѣщо изъ „Подъ Игото“, при което изговорихме и названието на послѣдния голѣмъ романъ на Вазова. „Какво *Подъ иго?*“ попита ме този приятель и ме накара да се обърнж цѣлъ на удивителенъ знакъ. И този приятель не е бозаджия. О, не! той е човѣкъ съ висше образование и е туренъ да просвѣщава младежьта!!! И когато такива хора ги мързи да четжтъ и съ нищо друго се не занимаватъ, освѣнъ съ интриги и клѣветенье единъ другиго, какво остава до по простото население! . . . Ето защо не може да вирѣе у насъ ни вѣстникъ, ни списание: тѣзи хора, които би трѣбвало да съставжтъ най отбраната читающа публика, — сж обгърнжти отъ единъ баснословенъ мързель, който ги е обърнжлъ на едни непотрѣбни бездѣлници . . . .

Навсѣкждѣ тъй става, че съчиненията на списателитѣ, като се набержтъ въ достатъчно количество, распръснжти изъ разни списания и отдѣлни брошурки, се събиратъ въ едно и се издаватъ, било отъ самия списатель или, по-често, отъ нѣкой книгоиздатель, на томове. Тъй е постжпилъ и нашия народенъ поетъ Ив. Вазовъ съ своитѣ съчинения, които той прѣдварително е печаталъ въ разни списания, сбирки, политически вѣстници и прч. Излѣзълъ е до сега само първийтъ томъ, който съдържа само тѣзи повѣсти и раскази: „Не мили не драги“, „Въ Пиринъ“, „Вълко на война“, „Иде ли?“ „Мочурътъ“ „Саломоновски цирк“, „Хаджи Ахилъ“ и „Кандидатъ за хамама“. Цѣльта на настоящитѣ ни кратки бѣлѣжки не е да покажемъ достоинството или недостатъцитѣ на тѣзи повѣсти и раскази, — то е работа на критицитѣ. Ний искаме да кажемъ само двѣ думи за изданието на Вазовитѣ съчинения.

Първийтъ томъ съдържа 15 печатни коли срѣдень форматъ. Печатанъ е на доста хубава книга, и буквитѣ сж тъй сжщо доста сполучливо избрани. Цѣната на първия томъ е 2 л. и 50 ст. — цѣна умѣрена. Но много любопитно би било да се узнае, да ли е можалъ авторътъ издатель да пръсне поне 2000 екземпляра отъ първия томъ на съчиненията си! Това ще ни спомогне да познаемъ височината на умствения си напрѣдъкъ. Дано този случай (издаваньето съчиненията на Вазова) ни покаже, че ний се лъжемъ въ исказаното си по горѣ мнѣние за една часть отъ нашата интелигенция, или дано този случай накара *„мнозината“* поне сега да се заловжтъ съ прочитанье на Вазовитѣ съчинения, събрани вече на купъ, а сетнѣ да се постаражтъ и за тѣхното популяризиранье изъ массата на народа, както става това наврѣдъ съ съчиненията на списателитѣ.

Ще почакаме и ще видимъ.

Варна, 17 Май 1892 г.

И. Прѣглѣдовъ.

НОВИ КНИГИ И СПИСАНИЯ.

Получени сж въ редакцията слѣднитѣ нови книги и списания:

1) **Поминъкъ“**, кн. I, *Маслярство и сиренарство* (кратко ржководство). Стъкмилъ и издава *А. Тодорановъ*, прѣподаватель при Руссен. държ. реал. гимназия. Руссе. Скоропечатница на Спиро Гулабчѣ. 1892 г. Стр. 83. Цѣна 1 л.

2) **„Всеобща история на литературата“**, отъ *К. Величковъ.* Часть първа: Източни литератури. — Т. Пазарджикъ. Печатница на Цв. П. М. Радулевъ. 1892 г. Стр. 264. Цѣна 3 лева.

3) **„Ржководство** *за изучванье българската стенография“*, по системата на Фр. Кс. Габелсбергера. (Приложена на български езикъ отъ професс Антона Безеншека). Наредилъ и издава *Хр. П. Константиновъ*, стенографъ при Н р. Събрание. Часть II. (Дебатно писмо). Цѣна 60 ст. София. Печатница на „Либералния Клубъ“. 1892 г.

4) **„Етюдъ за Раковский“**. Отъ *П. А. Сирку.* Прѣвелъ отъ русски *П. С. Кѣрчовский.* Свищовъ. Скоропечатница на Н. С. Найденовъ. 1891 год. Цѣна 20 ст

5) **„Изворъ“**, илюстровано списание за ученици и ученички. Кн. V. Редактори: *Ив. Ивановъ* и *Т. Ц Трифоновъ.* **Абонаментъ:** за година 5 лева. Абониранието става въ администрацията на списанието въ Руссе и у агентитѣ на в. „Черно Море“.

6) **„Нова Свѣтлина“**, или тълкуванието на тайнитѣ явления въ природата. Мѣсечно издание. Книга II. Редакторъ-издатель *Д-ръ Мирковичъ.* Абонаментъ: за година 4 лева. Абониранието става у редакторъ-издателя въ Бургазъ.

7) **„Дума“**, литературно-научно-обществено мѣсечно списание — Книга VI. Абонаментъ: за година 8 лева. Абониранието става въ администрацията на списанието въ София.

8) **„Лоза“**, месечно списание. Издава *Младата Македонска Книжовна дружина.* Книга 3 и 4. Абонаментътъ за година 6 лева. Абониранието става въ редакцията на списанието въ София.

9) **„Мисъль“**, списание за наука, литература и критика. Книга IX и X Юний. Редакторъ издатель *Д-ръ К. Кръстевъ.* Абонаментъ: за година 10 лева. Абониранието става въ редакцията на списанието въ София.

10) **„Искра“**, научно-литературно списание Год. IV, кн 1. Май. Редакторъ-издатель *В. Юрдановъ.* **Абонаментъ**: за година 12 лева. Абониранието става у редакторъ издателя въ Шумень.

КЖЩА ЗА ПРОДАНЬ

на два етажа, съ двѣ маази, отдѣлно двѣ стаи за живѣянье, съ голѣмъ дворъ, въ III участъкъ. № 333. въ гр. Добричъ.

За споразумение до стопанина

КОЛЮ КОСТОВЪ.

ТЪРСЖ единъ ученикъ въ аптеката си съ 5 классно гимназално образование. Мѣсечна плата 40 лева.

Аптекарь **Апостолидисъ** — Варна.

(3—256—2)

УРОЦИ НА ФРЕНСКИ.

Г-нъ **Ж САНТО**, дипломиранъ профессоръ на френски езикъ, училъ се въ Парижъ, има честь да съобщи на почитаемата публика, че дава уроци.

Желающитѣ се умоляватъ да се отнесжтъ до него (III участъкъ Н о 51) или до коафьора на Негово Ц Височество, г-на Ангела Ивановъ.

Варна, 9-й Априлий 1892 г.

12—234—5

Не ме оставя още Захарий. Прѣхвърчватъ прѣзъ ума ми разни-разни чисто патриотически буйни писма, брошури (Скендеръ-бей, Не му бѣше врѣмето, и прч.) и статии, писани отъ този човѣкъ. Благоговѣжъ прѣдъ паметьта му, че бѣше станжлъ толковъ любимъ и извѣстенъ въ нашата интелигенция. И защо? Защото, главно, нападаше богатитѣ, ученитѣ и силнитѣ, нѣмаше претенции никакви, а и защищаваше сиромашьта. Но едно нѣщо само: той не вѣрваше никакъ, ако ще и цѣлъ свѣтъ да се сберѣше на главата му, за да го убѣждава, че богатийтъ може да бжде патриотъ! Свѣтъ! Разбира се, тукъ азъ го осждихъ въ себе си, като го счетохъ за измаменъ по неопитность: той — не е работата да корж Захария — още не бѣше ставалъ богатъ, та да знае, да ли не може да бжде богатийтъ и патриотъ, а когато станж колко-годѣ богатъ и виденъ, нито самъ, нито нѣкой би смѣилъ да каже, че не е патриотъ. Освѣнъ туй още, ако тъй категорически се приеме неговото убѣждение, че богатитѣ и ученитѣ не сж патриоти, тогазъ трѣбвало би да се признае, че царьетѣ и дипломатитѣ, или, изобщо, държавнитѣ водители и дѣйци не сж патриоти, когато, отъ друга страна, знаемъ, че тѣ се поставятъ и стоижтъ на управлението само защото сж патриоти.

Такива вече безспорни и невъзбуждающи ума мисли ми докарахж, най-сетнѣ, сънь.

И заспахъ.

Охъ, Боже мой, Боже мой! Какво си искалъ да кажешъ Ти, като си създалъ человѣка той, съ всевъзможни свойства и желания? Защо си му далъ тжзи недосѣгаема, безпрѣдѣлна и не съкрушима съ нищо способность — мисленьето? Добрѣ най-сетнѣ: но не стигаше ли тя само кога човѣкътъ ходи, работи, бодрствува, ами си създалъ и нѣщо друго, тайнственно, непонятно — единъ другъ свѣтъ: врѣмето на сънья, сънищата!

Събудихъ се слѣдъ единъ дълъгъкъ сънь и си мислж: Какво ѣдохъ азъ? Ѣденье отъ агнешко мѣсо, съ разни зеленчуци и най-послѣ — черши. А пъкъ сънувахъ! Казватъ едни, че мжчното смилание напрѣтата храна било докарвало сънища, но ще ме прощаватъ тѣ: азъ ѣдохъ легко ѣденье, заспахъ сладко, спахъ на спокойно лѣгло, и врѣмето бѣше приятно днесь. Не, тайнственность има тука; г-нъ Д-ръ Мирковичъ ще мж знае нещ добрѣ, но не съмъ челъ още списанието му. Нѣщо спиритическо; нѣщо хипнотическо, нѣщо съ *духове* има смѣсено въ сънья. Ще прочетж азъ това списание единъ день и непрѣмѣнно ще си обяснж туй психическо явление. Добрѣ пакъ, че се снабди нашата книжнина съ това учено списание за отвлѣчения миръ! Трѣбва аслж да раздеремъ това омразно дебело, като отъ солдатска палатка, було на невѣжеството. Азъ съмъ на мнѣние даже, да се въздигне паметникъ на г-на д-ра още при-живѣ за това му патриотическо дѣло.

И сънь ли пъкъ бѣше я! То — чудо! Само Богъ и д-ръ Мирковичъ знаижтъ, защо сънувахъ, но менѣ ми се струва, че сънътъ бѣше такъвъ чуденъ, защото прѣди да заспж мислѣхъ за царье и голѣмци, по причина на Захариевитѣ *„Записки“*. Огдѣ ми се изврѣ прѣдъ очитѣ тжзи книга! И какъ пъкъ да се случи да сънувамъ толковъ дълъгъ сънь съ такива чудеса! — Божья работа — и д-ръ Мирковичова.

(слѣдва).

ПЕЧАТНИЦАТА

на Христа Н. Войниковъ

се нуждае отъ единъ добъръ

КНИГОВѢЗЕЦЪ

ТЯ СЕ ПРѢМѢСТИ

на Мусаллата въ улица „Драгоманъ“.

ТАМЪ Е И КНИГОВѢЗНИЦАТА.

(3—258 - 3)

ЕДИНСТВЕННО БЪЛГАРСКО ПЪЛНО

РЪКОВОДСТВО

ЗА ЛЕСНО ИЗУЧВАНИЕ НА

НѢМСКИЯ ЕЗИКЪ

по прѣвъсходната Анова метода.

I. *Практическата часть* съ 136 упражнения и разговори . 2 л.

II. *Българско-нѣмска грамматика* съ много примѣри за прѣводъ, прочитъ и разговоръ . . . 2 л.

III. *Нѣмска читанка* съ български тълкувания и малъкъ рѣчникъ . . . . . 2 л.

Получаватъ се у съчинителя **А. Безеншека** въ *Пловдивъ.*

3—249—3

Kaiserlich Deutsches Konsulat—Varna.

Es wird hiermit bekannt gemacht, dass der Lokomotivführer Volkmar Hoffmann, geboren in Harzgerode, Herzogthum Anhalt, 47 Jahre alt, wohnhaft in Rustschuk, Sohn des Bergmeisters Robert Hoffmann und dessen Ehefrau Emilie geborenen Wiener

und

Mary Ann Elizabeth Bilbie, Wittwe des John Cruise, geboren in Glocester (England), 32 Jahre alt, wohnhaft in Varna, Tochter des Herrn Thomas Bilbie in Varna und seiner verstorbenen Ehefrau Mary geborenen Woodworld,

beabsichtigen, sich mit einander zu verheirathen und diese Ehe in Gemässheit des Bundesgesetzes vom 4 Mai 1870 vor dem unterzeichneten Beamten abzuschliessen.

Varna, den 1 Juni 1892.

Der Verwalter des Kaiserlichen Konsulats
VON LŒHR.

ИМПЕРАТ. ГЕРМАНСКО КОНСУЛСТВО—ВАРНА.

Обявява се чрѣзъ настоящето, че машинистътъ **Волкмаръ Хофманъ**, роденъ въ Харцгероде, войводство Анхалтъ, 47 годишенъ, живущъ въ гр. Руссе, синъ на рударския майсторъ Робертъ Хофманъ и съпруга му Емилия родена Виверъ

и

Мари Аннъ Елисавета Билби, вдовица на Джонъ Круйзъ, родена въ Глостеръ (Англия), 32 годишна, живуща въ гр. Варна, дъщеря на г-нъ Томасъ Билби въ Варна и покойната му съпруга Мари родена Вудворлдъ

намѣряватъ междуособно да се оженятъ и че бракѣтъ имъ ще се сключи — съгласно съюзническия законъ отъ 4-й Май 1870—прѣдъ долуподписания чиновникъ

Варна, 1-й Юний / 20 Май 1892 г.

Управляющий Императорското Консулство
фонъ Льоръ.

1—264—1

ИЗВѢСТИЕ.

Извѣстявамъ неплатилитѣ ми още г. г. подписници за прѣведената и издадена отъ мене периодически — въ шесть части — книга „*Семейния животъ, неговитѣ радости и скърби*“, че упълномощавамъ агента на списанието „Лжча“ г. Симеонъ Райновъ да събере отъ тѣхъ стойностьта на тази моя книга, срѣщу редовни расписки, подписани отъ мене, — както и да имъ прѣдаде при това последнитѣ ѝ двѣ книжки V и VI.

Извѣстявамъ така сѫщо, че отъ сѫщата се намиратъ цѣли тѣла за продань въ Варна въ книжаритѣ г. г. В. Божиловъ и А. В. Велчевъ, и у мене. Цѣна 4 лева. На г. г. книжаритѣ се прави 30% отстѫпка. Порѫчкитѣ имъ трѣбва да бѫдѫтъ придружени съ стойностьта

Варна, 27 Априлий 1892 г.

Ил. М. Добревъ.

До Господина . . . въ с. Кара Хюсеинъ, Варненско

Уважаемий, а непознатий ми господине! Съ вашето анонимно писмо до мене отъ Мартъ т. (1892) г направихте ми незабравима добрина. Ще Ви бѫдѫ още по благодаренъ, ако ми се обадите, за да блѣсне по ясно, дѣянието, за което, като ми явихте, можахъ да взема поскоро мѣрки за опазванье честьта ми, като съпрѫгъ

Варна, 12 Май 1892 г.

Признателний Вамъ *Г. Д. Златаровъ.*

1 - 263—1

ОБЯВЛЕНИЕ.

№ 4412.

Варна, 21 Май 1892 г.

Гражданското отдѣление на Варненския Окр. Сѫдъ въ распоредително засѣдание на 20-й Май 1892 г разглѣда заявлението (Вх No. 4279) съ което Зойка Високова, изъ Добричь, моли да осинови Бонка, дъщеря на Кирана Симеонова, родена Маринова, изъ сѫщия градъ съ съгласието на послѣднята, и съгласно чл. 37 отъ закона за осиновяванието, допустнѫ осиновяванието съ опрѣдѣление No. 1038 отъ 20 т. м.

Прѣдсѣдатель *Н. Гиневъ.*

Подсекретарь *Б Николовъ.*

(1—265—1)

ХОТЕЛЪ ИМПЕРИЯЛЪ

(бивший **Хотелъ „Лойдъ“**)

Подписанний извѣстявамъ на почитаемата публика, че наехъ друго здание въ главната „Прѣславска“ улица (бившето помѣщение на Русското Консулато) и открихъ прѣвъсходенъ хотелъ съ

ГОСТИННИЦА И ГРАДИНА

Г. г. посѣтителитѣ ще намѣрѫтъ найвъзможнитѣ удобства, пълна чистота и бърза прислуга.

Цѣни най умѣрени.

Варна 1-й Юний 1891 г.

Сѣдържатель: **Аристиди Мацини.**

[25——23.]

ОТЪ СѢДЕБ. ПРИСТАВИ ПРИ ВАР. ОКР. СѢДЪ

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 1092

Подписанний, Иванъ Данчовъ, Сѫдебенъ Приставъ при Варненский Окр. Сѫдъ, на I градский участъкъ, на основание чл. чл. 1004, 1009 и 1026 отъ Гражданското Сѫдопроизводство, обявявамъ, че отъ послѣдньото трикратно публикуванье настоящето ми въ вѣстникъ „Черно Море“, публичната продажба ще почне слѣдъ двѣ недѣли, ще се продължава 31 день, и въ десетъ дневенъ срокъ съ право наддаванье 5 % ще продавамъ слѣдующето недвижимо имущество, принадлѣжаще на Парашкева Николова отъ гр. Варна, а тѣ сѫ: Едно лозе отъ четири декара, находяще се въ мѣстностьта „Трака“, ограничено съ лозята на Мария Саввова, Докторъ Василаки Пападопуло, Терзи Христодоро и Мариори Х. Димитрова. Отъ горѣозначеното лозе, два и половина декара необработено *хаври* и единъ и половина декаръ обработено, се оцѣнява по емлячнитѣ книги 429 лева. Отвѣтницата го притѣжава по наслѣдство отъ баща си.

Това имущество ще се продаде за удовлетворение искътъ на Никола Никовъ отъ гр. Варна, по испълнителний листъ No 7976 отъ 31 Октомврий 1890 г. на I Варнен. Гр. Мировий сѫдъ, състоящъ се отъ 20 турски лири и други.

Наддаванието ще почне отъ оцѣнката.

Интересующитѣ се могѫтъ да виждатъ книжата по продажбата всѣки присѫтственъ день и часъ, въ канцеларията ми.

Гр. Варна, 23-й Май 1892 г.

Сѫдебенъ Приставъ: **Ив. Данчовъ.**

(3—267—1)

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 1181

Съгласно чл. чл. 1007 и 1025 отъ Гражданското Сѫдопроизводство, обявявамъ, че слѣдъ трикратното публикуванье настоящето въ вѣстникъ „Черно Море“ и до 31 день ще трае публичната продажба на една кѫща, находяща се въ г. Добричъ, въ IV участъкъ подъ No 500, едноетажна съ 4 стаи, покрита съ керемиди, при съсѣди: Налбантъ Халилъ, Белберъ Ахмедъ и отъ двѣтѣ страни пѫть, оцѣнена за 300 лева, принадлѣжаща на Исмаилъ Исмаиловъ отъ с. Кюпелеръ и Хасанъ Исмаиловъ отъ с. Ястѫкчиларъ, продаваема срѣщу дългътъ имъ къмъ Х. Артюнъ Х. Капреловъ и Х. Мардиросъ Х. Кеворковъ отъ г. Добричъ, по испълнителнитѣ листове подъ No No 1121 и 1122, първий за сумма отъ 4393 гроша, а вторий за 4400 гр.

Желающитѣ господа да купятъ горепоменѫтата кѫща, нека се явятъ въ канцеларията ми всѣко присѫтственно врѣме за да разглѣждатъ формалноститѣ по продажбата и да наддаватъ.

Наддаването ще почне отъ първоначалната оцѣнка.

гр. Добричъ, 21 Априлъ 1892 г.

I П. Сѫдеб. Приставъ **Д. Капитановъ.**

3—254—2

ОБЯВЛЕНИЕ

No 1173.

Подписанний, Г. Захариевъ, Помощ. Сѫдебенъ Приставъ при Варненский Окр. Сѫдъ, на II градский Участъкъ, на основание чл. чл. 1004, 1009, 1010, 1018, 1025 и 1026 отъ Гражданското Сѫдопроизводство обявявамъ, че отъ послѣдното трикратно публикуванье настоящето въ мѣстний вѣстникъ „Черно Море“ и послѣ двѣ недѣли ще почне публичната продажба и ще се продължава (31) день, слѣдъ това 5% въ десетдневенъ срокъ, въ канцеларията си въ г. Варна ще продавамъ слѣдующето недвижимо имущество принадлѣжаще на Димо Златевъ отъ гр. Варна, а то е: едно лозе отъ три увката, въ Варненскитѣ лозья въ мѣстностьта „Франга Дереси“, между съсѣдитѣ: Георги Василевъ, Фесчи Агопъ, Глигоръ Атанасовъ и Дерменджи Кѫнчо.

Тѣзи имущества ще се продадѫтъ за удовлетворение искътъ на Желевъ Радиновъ, повѣрен. на Н. Радиновъ по испълнителний листъ No 17475 отъ 15 Декемврий 1889 год. на Варнен. град. мировий сѫдъ, състоящъ се отъ 400 л. и др. разноски.

Наддаването ще почне отъ оцѣнката 450 лева.

Интересующитѣ се могѫтъ да виждатъ книжата по продажбата всѣки присѫтственъ день и часъ, въ канцеларята ми.

Гр. Варна, 19 Май 1892 г.

П. Сѫд. Приставъ: **Г. Захариевъ.**

3—261—2

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 727

Подписанний В. Балиевъ Помощ. Сѫдебенъ Приставъ при Варненский Окр. Сѫдъ, на III окол. участъкъ, на основание чл. чл. 1008 1026 отъ гражд. Сѫдопроизводство, обявявамъ, че слѣдъ три кратното публикуване настоящето въ мѣстний Вѣстникъ „Черно-Море“ и слѣдъ двѣ недѣли ще почне и ще се продължава 31 день и отъ послѣ наддавание по 5% до 10 дни въ канцеларията ми въ г. Варна ще продавамъ слѣдующитѣ недвижими имущества, принадлѣжащи на Стоилъ Ивановъ отъ с. Дере-кю, а тѣ сѫ 1) Нива отъ 20 декара въ землището на с. Дере-кю, мѣстность „Карталя“ при съсѣди: Митю Жековъ, Вълю Жековъ, Богданъ Караколевъ и Станю Щеревъ, оцѣнена споредъ емлячнитѣ книги 250 лева, оцѣнена отъ повѣреника на истеца.

Тѣзи имущества ще се продадѫтъ за удовлетворение искътъ на Илия Кирчовъ отъ гр. Варна по испълнителний листъ No. 1563 отъ 17 Августъ 1891 год. на Варн. Окол. Мировий сѫдъ, състоящъ се отъ 510 лева, особно лихвитѣ и разноскитѣ по испълнението.

Наддаването ще почне отъ оцѣнката горѣ 350 лева.

Интересующитѣ се могатъ да виждатъ книжата по продажбата всѣки присѫтственъ день и часъ, въ канцеларията ми.

Г. Варна 7-й Май 1892 г.

П. Сѫдебенъ Приставъ: **В. Балиевъ**

(3—266 - 1)

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 1719

Подписанний, Ивановъ, Помощ Сѫд. Приставъ при Варн. Окр. Сѫдъ, на Провад. участокъ, на основание чл 910, 911, 913, 914 и 915 отъ Граждан. Сѫдопроизводство, обявявамъ че на 6 Юний т г, часа отъ 2 до 3 послѣ обѣдъ, прѣдъ дюгеня на Ив. Николовъ въ гр. Провадия, ще продавамъ слѣдующитѣ движими имущества, принадлѣжащи на Ив. Николовъ, отъ гр. Провадия а тѣ сѫ: 1). 16 кадри съ джамъ и черчевета за 4 лева; 2). 1 Огледало голѣмо 4 л.; 3). 1 Часовникъ стененъ, разваленъ за 1 л.; 4). 8 Стола вехти, виенски за 8 л.; 5). 8 Стола вехти тукашни за 3 л.; 6) 14 Стола малки тукашни за 3 л.; 7) 1 Масса дъсчена, вехта, за 1 л.; 8). 4 Табли съ пуловетѣ и зароветѣ 8 л.; 9). 1 Джамакенче малко 2 л.; 10). 89 Шишета по 500 др. за 18 л.; 11). 3 Оцетени бурета за 3 л.; 12). 3 Ромени варелчета 3 л.; 13). 1 Кюпъ за 2 л.; 14). 1 Варелъ безъ дъно 1 л.; 15). 16 Бурии дерсека и 1 фенеръ 4 л.; 16). 2 Дамаджани за 2 л.; 17). 1 Гюмъ отъ бакъръ за 2 л; 18). 2 Канапета дъшчени вехти 3 л.; 19). 1 Бомба за гасение ракия за 5 л.; 20). 2 Варела американски за 3 л.; 21). 1 Паланза за 5 л.; 22). 1 Ромено варелче оцѣнено за 1 л.; 23). 3 ламби за 3 л.; 24). 1 Джамакенъ съ джамъ за 5 л.; 25). 1 Кадро „църковния въпросъ въ Цариградъ“ за 1 л.; 26). 1 Масса за писалище за 5 л.; 27). 1 Единъ голѣмъ кадусъ за 15 л.; 28). 1 Масса валчеста орѣхова 10 л.; 29). 1 Будилникъ часовникъ 5 л.; 30). 5 кадри за 2 л.; 31). 1 Черга вълнена 3 плата 15 л.; 32). 1 Машина на крака за шевъ за 20 л.; 33). 1 Скринъ (половина) 4 чекмеджи отъ орѣхово дърво за 30 л.; И втората продажба на ½ ракаджийский казанъ и билярда съгласно чл. 950 отъ Гражд. Сѫдопроизводтсво.

Тѣзи имущества ще се продаватъ за удовлетворение искътъ на Д. Н. Перелинговъ, повѣренникъ на К. Мексп Варна, по испълнителний листъ No. 3221 отъ 1 Априлий 1892 год. на Варн. Окр. Сѫдъ, състоящъ се отъ 1071 л. 46 ст. и лихви отъ 1 Октомврий 1891 год.

Наддаването ще почне отъ оцѣнката.

Интересующитѣ се могѫтъ да виждатъ книжата по продажбата всѣки присѫтственъ день и часъ, въ канцеларията ми.

Гр. Провадия 27 й Май 1892 год.

П. Сѫд. Приставъ: **Ивановъ**

(1—268—1)

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 1718

Подписанний, Ивановъ, Помощникъ Сѫдебенъ Приставъ при Варнен. Окр. Сѫдъ на Провад. участъкъ, на основание чл. чл. 910, 911, 913, 914 и 915 отъ Гр. Сѫдопроизводство, обявявамъ, че на 8 Юний т. г. часа отъ 2 до 3 послѣ обѣдъ, прѣдъ Околийского Управление въ г. Провадия ще продавамъ слѣдующитѣ движими имущества, принадлѣжащи на Мемишъ и бр Мустафови отъ Ески Джумая, а тѣ сѫ 1) 1108 килограмма изработено желѣзо, като прей япраци, скоби, дъаги япраци, ръжени, шпори, перостии, маши, верпги, чекелъ демири, капу демири, земперекъ, капу резе, оцѣнено килограмма по 50 ст. и 2) 73 касси — за 15 лева.

Тѣзи имущества ще се продадѫтъ за удовлетворение искътъ на Али Юсеиновъ отъ Ески Джумая по испълнителний листъ No 787 отъ 25 Априлий 1892 год. на Ески Джум. Мир. Сѫдъ състоящъ се отъ 2836 ½ гроша, лихвата отъ 23 Мартъ 1892 год. 30 лева разноски и които ще послѣдватъ.

Наддаването ще почне отъ оцѣнката.

Интересующитѣ се могѫтъ да виждатъ книжата по продажбата всѣки присѫтственъ день и часъ, въ канцеларията ми.

Гр. Провадия, 27-й Май 1892 г.

П. Сѫдебенъ Приставъ: **Ивановъ.**

(1—269—1)

Печатница на Христо Н. Войниковъ — Варна.